

dersøgelser og Overvejelser, at de bør fremsættes som selvstændige Lovforslag.

Den i § 14 foreslaaede Forøgelse af Maksimumsbeløbet for Udlaan af Statsboligfondens Midler afvises som uantagelig allerede af den Grund, at den gældende Lov, ved hvilken Statens Deltagelse i Finansieringen af Boligbyggeriet skal ophøre, ved en saadan Forøgelse af Laanebeløbet faar sit Præg af en endelig Afviklingslov udvisket. Byggeindustrien bør være stillet overfor et bestemt og klart Krav om, at den indenfor den i Lov af 31. Marts 1926 fastsatte Frist og uden Udvidelse af den ved Loven sikrede Støtte fra Statens Side maa indrette sig paa at arbejde under samme Vilkaar som anden fri Erhvervsvirksomhed. Der skal her ogsaa peges paa den skadelige Virkning paa Obligationsmarkedet, det fortsatte Udbud af Statsboligfondsobligationer medfører.

Mindretallet kan erkende, at man ved offentlige Arbejders Igangsættelse kan mildne en pludselig opstaaende ekstraordinær Arbejdsløshed. Og Mindretallets Parti har ved sin Stilling gennem de senere Aar vist, at det var villigt til at strække sig endog meget vidt overfor Kravet om offentlige Arbejders Igangsættelse. Men Mindretallet maa hævde, at man kan ikke Aar efter Aar sætte offentlige Arbejder i Værk. For det første er det vanskeligt at finde nyttige offentlige Arbejder at iværksætte efterhaanden, for det andet staar Omkostningerne ved disse Arbejders Iværksættelse ikke i Forhold til deres Nytte. Naar man saaledes ifølge Loven af 1. December 1925 kun har kunnet faa 2 000 Helaarsarbejdere i Arbejde ved Arbejder til en samlet Entreprisesum af 16 Mill. Kr., hvoraf 8 Mill. Kr. i Tilskud og Laan, vil det være klart, at denne Vej ikke fortsat kan betrædes og i hvert Fald ikke paa den af Regeringen foreslaaede Maade.

Mindretallet bestrider Statens Ret til under Forhold som de nuværende at formindske de Midler, der staar til Skatteydernes frie Raadighed, ved ekstraordinær Skatteudskrivning til Formaal som de i Lovforslaget anførte. Man maa tværtimod

hævde Statens Pligt til under saadanne Forhold at lette Skatteydernes Byrder ved Gennemførelsen af Sparsommelighed og streng Økonomi i Statshusholdningen, saaledes at man ikke vedblivende fører Statens Økonomi efter et Budget, der stiller urimelige Krav til Statsborgerne og endnu langt fra er tilpasset efter Forandringen i Landets Valuta saa lidt som efter den Nedgang i Skatteydernes Ydeevne, som den øjeblikkelige Krisetilstand har medført. Under saadanne Forhold at forøge Skattebyrden med offentligt Forbrug for Øje er efter Mindretallets Opfattelse en ubetinget forkastelig Fremgangsmaade. Mindretallet afviser derfor Forslaget om den ekstraordinære Formueafgift, der baade moralsk og reelt vil virke ødelæggende under den herskende Kredit- og Kapitalnød, og da ikke mindst Erhvervslivet hemmes af denne, vil en saadan Afgift til sidst indirekte ramme Erhvervslivet, der har Brug for al den Kapital, der kan frigøres.

Er Forslaget om Formueafgiftens Udskrivning og Anvendelse i sig selv irrationel, bliver det selvmodsigende skadelige og meningsløse i det dobbelt fremtrædende, hvis man, som foreslaaet af et Mindretal i Udvalget, vil overføre store Dele af Afgiftens Provenu til Kommunerne.

Et fjerde Mindretal (Dahlgaard og P. Munch) er enigt i, at den væsentlig af Kronestigningen følgende Krise gør en Lovgivning nødvendig med det Formaal paa forskellige Omraader at styrke Erhvervslivet, mindske Arbejdsløsheden og, hvor det er muligt, at skabe et Værn for dem, der har paa-begyndt deres Erhverv under den lave Kronekurs, og hvis Gældsbyrde derfor under de nuværende Forhold er af en saa overordentlig Tyngde. Ud fra dette Synspunkt har Mindretallet kunnet tiltræde et betydeligt Antal af Forslagets Paragraffer. Dette gælder saaledes §§ 2, 4, 5 og 9, der ved Laan og Garanti for Eksportkreditter, Støtte til Propaganda for danske Produkter i Udlandet samt Lempelser i Skatten for Selskabers Henlæggelser søger at støtte og udvikle den industrielle og haandværks-